

ЦИГАНИНЪТЪ И СЕЛЯНИНЪТЪ

Пжтували заедно единъ циганинъ и единъ селянинъ. Замръкнали и трѣбвало да нощуватъ на голо поле.

— Слушай, братко! — рекълъ циганинътъ. — На голо поле да се нощува е опасно. Лоши хора много. Нека единъ отъ насъ да пази, докато другиятъ спи, а подиръ той ще спи, а другиятъ ще пази.

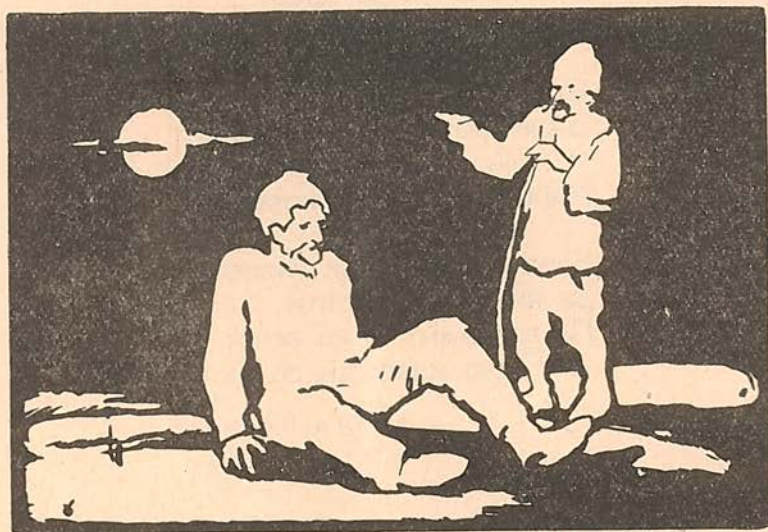
— Добре, — съгласилъ се селянинътъ. Легни ти пръвъ да се наспишъ, а азъ ще повардя.

Приготвилъ се селянинътъ да пази, а циганинътъ се овилъ въ абата си да спи.

Месецътъ тъкмо що изгрѣвалъ задъ далечнитѣ планини. Циганинътъ легналъ съ глава къмъ месеца и лукаво почналъ да убеждава селянина:

— А ти, братко, не бързай да ме събуждашъ. Нощъ дълга, за сънъ време много. Гледай тамъ месеца. Когато се извие, та дойде до краката ми, тогава ме събуди.

— Добре, — съгласилъ се пакъ селянинътъ.

Циганинътъ се завилъ презъ глава и почналъ да се смѣе, че надхитрилъ селянина. А селянинътъ почакалъ малко докато видѣлъ, че циганинътъ здраво захъркалъ. Тогава той го вземалъ предпазливо наедно съ абата и го извилъ съ краката къмъ месеца, а главата обратно. И започналъ да го буди: